

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **GDI Technology, s.r.o.**, se sídlem Tkalcovská 874/3a, Brno, zast. JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou, se sídlem Velkopřevorské náměstí 644/1a, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. 1482-13/2020-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2022, č. j. 62 Af 56/2020-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 7. 2019, č. j. 74160-33/2019-530000-51, žalobkyni dodatečně vyměřil konečné antidumpingové clo ve výši 515.778 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou (0 Kč) rozhodnutím v celním řízení ze dne 7. 8. 2018, ev. č. 18CZ5100001CA9UWU3, a částkou cla nově stanovenou (515.778 Kč).

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), s přihlédnutím k zákonu č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“), k nařízení Rady (EHS) č. 2658/1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“), a k prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 585/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě přezkumu před pozbytím

platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před nabytím platnosti týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska (dále jen „prováděcí nařízení č. 585/2012“), zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vykonal veškerá opatření nezbytná k úplnému zjištění skutkového stavu věci, o čemž svědčí i rozsah doplněných podkladů; nečinil tak přitom účelově, jak namítala žalobkyně, ale až za situace, kdy žalobkyně rezignovala na prokázání správnosti a pravdivosti deklarovaného kódu Taric 80 v celním prohlášení. Žalobkyně informace získané ze skutkových zjištění správních orgánů nevyvrátila. Zejména nedoložila, na základě jakých podkladů byl v celním prohlášení deklarován kód Taric 80 s nulovou sazbou cla. Logicky tak neprokázala správnost a pravdivost tvrzení, že uhlíkový ekvivalent (dále jen „CEV“) dovezených trubek přesahuje hodnotu 0,86, a to v situaci, kdy běžná produkce trubek této hodnoty nedosahuje, jak vyplývá z obsahu celního spisu.

[5] Krajský soud dále poukázal na to, že žalovaný dokumentaci získanou ve spolupráci s ruskými orgány porovnal s podklady, které k danému případu předložila žalobkyně, a dospěl k jednoznačnému závěru, že hodnota CEV nepřesahuje hodnotu 0,86. Nejednalo se přitom o žádné „neoficiální“ informace z neověřeného zdroje, nýbrž o informace získané na základě součinnosti s ruskými celními orgány v rámci Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé. Ani v tomto postupu žalovaného neshledal krajský soud nic závadného či účelového, a to tím spíše, že žalobkyně byla v souladu s § 115 daňového řádu o změně postoje žalovaného řádně informována a měla tedy možnost se k jeho stanovisku vyjádřit, což také učinila. Nadto krajský soud zdůraznil, že žalovaný svůj právní závěr neformuloval pouze na základě takto získaných informací, nýbrž skutkový stav doplnil o celou řadu dalších podkladů získaných vlastní činností, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí důkladně rekapituloval.

[6] Totéž lze podle krajského soudu uvést i k námitce žalobkyně, podle níž žalovaný účelově na základě tvrzení a informací stažených z internetu a přeložených pomocí Google překladače učinil závěr o hodnotě CEV vztahující se ke všem kontrolovaným prohlášením. Tvrzení žalobkyně o neodbornosti skutkových zjištění by možná bylo podle krajského soudu zjednodušeně možné vztáhnout k postupu celního úřadu, nikoliv však žalovaného, který naopak tím, že důkladně doplnil skutková zjištění a své rozhodnutí založil na celé řadě podkladů, zhojil nedostatky postupu celního úřadu.

[7] Postup i právní názor žalovaného ob stojí podle krajského soudu rovněž ve světle žalobkyní odkazovaných závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že je jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností prokázané, že hodnota CEV žalobkyní

pokračování

dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu na základě prováděcího nařízení č. 585/2012. Žalobkyně, která měla nést důkazní břemeno, opak či odlišný stav věci nedoložila. Pouze prokázala, že zařazení zboží do podpoložky KN 7304 29 10 je správné. Nevysvětlila však, proč a na základě jakých podkladů byl v daném případě deklarován kód Taric 80, který její zástupce za účelem vyhotovení celního prohlášení sám poskytl. Podle žalovaného žalobkyně ani její zástupce neprokázali, že dané zboží má natolik výjimečné složení, že jeho CEV přesahuje hodnotu 0,86, aby oprávněně spadalo do kódu Taric 80 a nepodléhalo antidumpingovému clu, jak bylo uvedeno v celním prohlášení, ačkoliv to bylo jejich povinností. Žalobkyně nijak nedoložila, že by se pokusila získat doklady o chemickém složení dovezeného zboží. Naopak, od počátku tvrdila, že chemické složení zboží nezná a ani znát nebude.

[8] Krajský soud dále upozornil na to, že žalovaný nedovodil existenci, respektive porušení, povinnosti žalobkyně spočívající v odebrání vzorků zboží pro případ následné kontroly. Pouze zdůraznil, že podle celního kodexu to je primárně deklarant (zde žalobkyně), kdo nese odpovědnost za správnost deklarovaných údajů a má povinnost mít ve vlastnictví podklady nezbytné pro propuštění zboží do navrženého režimu. Z uvedeného důvodu má každá osoba zúčastněná na celních formalitách povinnost poskytnout celním orgánům všechny potřebné doklady a informace. Celní řízení je založeno na tom, že dovozce má veškeré podklady potřebné k propuštění zboží do zamýšleného režimu a celní orgány zboží bezprostředně propustí, pokud tomu nebrání jakékoliv překážky. Celní úřad pro hlavní město Prahu tedy správnost, pravdivost či podloženost údajů nezkoumal, a proto logicky žádný hutní atest nebo jiný důkaz hodnoty CEV dovezeného zboží nepožadoval. Žalobkyně mohla a měla po dovozu daného zboží odebrat vzorky dovezeného zboží a tyto podrobit laboratornímu zkoumání právě proto, aby v souladu s čl. 134 odst. 2 celního kodexu a s principy celního řízení mohla správně vyplnit celní prohlášení a získat potřebné doklady a informace, jimiž měla při kontrole disponovat.

[9] Dále krajský soud uvedl, že podle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) lze kontrolu zboží po jeho propuštění a následnou změnu sazebního zařazení realizovat na základě písemných dokumentů, aniž by celní orgány zboží fyzicky kontrolovaly. Uvedené závěry SDEU úzce souvisí s povinnostmi dotčených osob uvádět o dovezeném zboží podrobné údaje potřebné pro uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do příslušného režimu a současně správnost a pravdivost poskytnutých informací o dovezeném zboží celním orgánům při kontrolách prokázat. Pokud kontrolovaná osoba těmito povinnostem nedostojí, celní orgány vychází z vlastních, i když ne vždy zcela detailních, zjištění. V případě, že kontrolovaná osoba za této situace tvrdí jiné skutečnosti, je povinna je řádně prokázat. To platí i pro žalobkyni, která pouze odmítala podklady shromážděné žalovaným, aniž by sama CEV dovezeného zboží jakkoliv doložila.

[10] Krajský soud se plně ztotožnil i s tím, jak žalovaný vypořádal námitku žalobkyně o tom, že aplikace a interpretace celních předpisů musí respektovat zásadu *in dubio pro mitius*. V nyní posuzované věci nebyl pro aplikaci této zásady prostor, neboť za situace, kdy CEV dovezeného zboží nedosáhl hodnoty 0,86, předmětné zboží podléhalo antidumpingovému clu a neexistoval pro žalobkyni příznivější výklad práva.

[11] Důvodná konečně není podle krajského soudu ani námitka, podle které žalovaný dovozuje přímou odpovědnost žalobkyně za celní dluh v rozporu s čl. 15 odst. 2 celního kodexu. Žalobkyně zde směšuje dvě různé věci, neboť předmětem celního řízení bylo doměření antidumpingového cla, nikoliv odpovědnost za porušení právních předpisů uvedením nesprávných údajů do celního prohlášení. Bylo tedy zapotřebí vycházet z čl. 77 odst. 3 věty první a druhé celního kodexu, podle nichž je dlužníkem za celní dluh deklarant a v případě nepřímého zastupování je dlužníkem také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno, tj. v daném případě žalobkyně. Celní orgány nepochybily ani v tom, že vedly posuzované celní řízení s žalobkyní.

III.

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka předesílá, že v současné době neexistuje konkrétní vzorek předmětného zboží, který by bylo možné podrobit chemické analýze, a stěžovatelka, resp. její nepřímý zástupce, nebyli v rámci celního řízení upozorněni na nutnost uchovat vzorky. Neexistuje žádná závazná norma, která by bez jakýchkoli pochybností stanovila chemické složení materiálu podle ruské normy GOST 632-80. Dále neexistuje důkaz, že dovezené zboží skutečně odpovídalo této ruské normě, ani důkaz, který by provázal podklady ruských orgánů nebo podklady získané na ruském internetu s fakticky dovezeným zbožím. A konečně, v celním řízení nebyl proveden důkaz, ze kterého by jednoznačně a nepochybnitelně vyplývalo, že zboží má být zařazeno do podpoložky Taric 7304 29 10 20.

[14] Stěžovatelka má za to, že při proclení zboží je nutno postupovat v souladu s celním kodexem, který neukládá dovozci zboží povinnost předběžně odebrat vzorky pro případ následné kontroly; ani v obecné praxi celních orgánů nebyla taková povinnost ve vztahu k dovozci vymáhána. Pokud takovou povinnost dovodil žalovaný, pak jde o svévoli při výkladu právního předpisu, která byla nezákonně krajským soudem aprobována. Nadto se žalovaný s tím, že odpovědnost za správnost a úplnost informací v celním prohlášení nese osoba, která jej učinila, vypořádal nezákonně tak, že odpovědnost má sice zástupce, současně však „tím spíše“ stěžovatelka.

[15] Stěžovatelka dále podrobně shrnuje pravidla kombinované nomenklatury stanovené unijním právem. Pro KN 7304 29 10 existují dvě položky Taric, a to 20 a 80. Liší se pouze stanovením hodnoty CEV, která je zjistitelná jen z analýzy chemického složení zboží. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek vycházejí jen z neztotožněných podkladů, a proto jsou nezákonné.

[16] Stěžovatelka poté uvádí, že při určení zařazení do podpoložky Taric je povinností celních orgánů založit svá rozhodnutí na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Atest hodnoty CEV i podklady, z nichž mohl být exaktně určen, však byly po stěžovatelce požadovány až *ex post*, s víceletým odstupem od propuštění zboží do volného oběhu, kdy bylo celním orgánům zřejmé, že je nebude mít k dispozici. Postup celních orgánů i právní

pokračování

hodnocení zastávané celními orgány a krajským soudem byly proto v rozporu se zásadou *in dubio pro mitius*. V tomto směru stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020-66, ve kterém se uvádí, že „*není možné paušálně a bez důkladného uvážení tvrdit, že by si podnikatel musel opatřovat nespécifikované důkazní prostředky tak, aby vždy v budoucnu vyhověl požadavkům daňových orgánů*“. Napadený rozsudek je v rozporu i s rozsudkem SDEU ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-571/12, na který poukázal krajský soud a v němž se uvádí, že rozhodnutí v celním řízení, kdy již není možná fyzická kontrola zboží, musí být podloženo důkazy, které se vztahují k totožnému zboží. Tento rozsudek přitom v žádném případě nelze vykládat tak, že je povinností dovozce odebrat a uschovat vzorky zboží pro případnou následnou kontrolu.

[17] Judikurní závěry citované v bodech 25. a 26. napadeného rozsudku nejsou pro prokázání zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Stěžovatelka nezpochybňuje možnost celních orgánů zahájit kontrolu dovozu zboží poté, co bylo propuštěno do příslušného celního režimu, ani povinnost předložit celním orgánům doklady ke zboží, které má k dispozici. Za nezákonné považuje závěry aprobující povinnosti stěžovatelky nad rámec zákona, konkrétně odebírat a uchovávat vzorky zboží k jeho možné následné chemické analýze s tím, že pokud tyto vzorky nemá, není schopna vyvrátit zařazení zboží do položky podléhající antidumpingovému clu. Jako nezákonné je nutno hodnotit i vyměření cla podle pomůcek, které bylo fakticky v žalobou napadeném rozhodnutí aprobováno.

[18] Stěžovatelka má tudíž za to, že výsledná hodnota CEV, která byla základem pro výpočet antidumpingového cla, nebyla řádně skutkově zjištěna, ale toliko uměle vypočtena, a proto pro její výpočet není opora v provedených důkazech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá podle stěžovatelky též v tom, že absence poučení ze strany celních orgánů je vykládána v neprospěch stěžovatelky, která měla předpokládat, že *pro futuro* bude muset uchovávat vzorky propuštěného zboží. Ačkoli celní orgány neprokázaly skutečné chemické složení zboží, bylo důkazní břemeno k vyvrácení výpočtu antidumpingového cla podle pomůcek přesunuto bez dalšího na stěžovatelku. Ze dvou možných závěrů vycházely celní orgány z varianty, která byla v neprospěch stěžovatelky, tedy postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*.

IV.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Zdůrazňuje, že celní orgány nevyžadovaly, aby stěžovatelka odebírala vzorky dovezeného zboží a uchovávala je pro účely celních kontrol. Oprávněně požadovaly jen prokázání správnosti a pravdivosti tvrzení učiněných v celním prohlášení podaném na její účet. V této souvislosti žalovaný argumentoval zněním čl. 134 odst. 2 celního kodexu. Povinností stěžovatelky bylo prokázat, že jí dovezené zboží bylo správně deklarováno jako trubky, jejichž CEV přesahuje hodnotu 0,86. To však neučinila a pouze účelově napadala zjištění, která postupně činil žalovaný. Hodnota CEV byla opakovaně vypočtena na základě shromážděných podkladů, přičemž bylo spolehlivě zjištěno, že běžná produkce trubek pro

těžbu ropy nebo plynu hodnoty CEV 0,86 nedosahuje. Bylo věci stěžovatelky, jakým způsobem deklarovaný údaj prokáže.

[20] Celní orgány na stěžovatelku důkazní břemeno nepřesunuly, když ta byla ze zákona povinna prokázat správnost a pravdivost tvrzení učiněných v celním prohlášení. V tomto směru byla stěžovatelka zcela nečinná a naopak se vyjadřovala tak, že požadované informace nemá a mít nebude. Účelově tak spoléhala na to, že se celním orgánům po propuštění zboží do volného oběhu již nepodaří hodnotu CEV jí dovezeného zboží zjistit. Jestliže nyní stěžovatelka uvádí, že hodnotu CEV nezná a chemické složení zboží jí není známo, přičemž prostřednictvím svého nepřímého zástupce deklarovala pro ni výhodný kód Taric 80, jednala buďto účelově, nebo zcela rezignovala na základní pečlivost a opatrnost, která se od dovozců obecně očekává. Pokud stěžovatelka skutečně neznala hodnotu CEV dovezeného zboží a ani jeho chemické složení, měla na základě čl. 134 odst. 2 celního kodexu přistoupit k odběru vzorků, aby si správné údaje opatřila.

[21] Stěžovatelka podle žalovaného nedoložila, že se jí poskytnuté informace vztahují právě k dovezenému zboží, ačkoliv to bylo její povinností. Žádné dva reálné závěry tedy neexistují, a proto žalovaný nemohl vycházet z varianty, která je ve prospěch stěžovatelky. Zásada *in dubio pro libertate* tak nemohla být porušena. Postup celních orgánů nenese znaky svévole, neboť celní orgány žádné stěžovatelkou tvrzené povinnosti týkající se uchovávání vzorků na stěžovatelce nevymáhaly.

[22] Žalovaný dále poukazuje na to, že ověřování celních prohlášení zpravidla probíhá až po propuštění zboží do příslušných režimů. Stěžovatelka však byla povinna již při vyřizování celních formalit souvisejících s dovozem zboží disponovat všemi potřebnými doklady a informacemi a kdykoliv je na žádost celních orgánů poskytnout. Současně musela tyto doklady a informace uchovávat po dobu 10 let. Žalovaný také zdůrazňuje, že nebyl povinen poučovat stěžovatelku o uchování vzorků dovezeného zboží, přičemž to na ní ani nevyžadoval. Z nedodržování povinností přitom podle žalovaného nemohou pro stěžovatelku plynout žádné výhody (například ve formě nulového cla), oproti jiným dovozcům, kteří celní předpisy dodržují. Povinnost uchovávat informace a doklady je přitom zákonným požadavkem pro všechny dovozce a nejedná se o ničím neohraňené shromažďování listin ve smyslu stěžovatelkou poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 223/2020-70.

[23] Žalovaný má za to, že na základě provedeného dokazování (nikoliv podle pomůcek) zjistil skutečný stav věci co nejpřesněji (potřebné informace žalovaný získal mimo jiné ve spolupráci s ruskými orgány na základě platné mezinárodní dohody, nejednalo se tak o žádné neověřené, neoficiální či neúplné informace, jak dovozuje stěžovatelka) a na něj poté aplikoval platné právní předpisy; napadené rozhodnutí je tak založeno na objektivních a přezkoumatelných kritériích. Žalovaný se také na rozdíl od stěžovatelky domnívá, že judikurní závěry uvedené v bodech 25 až 27 napadeného rozsudku na nynější věc dopadají. Zjištění hodnoty CEV není závislé výhradně na opatření vzorku zboží a jeho laboratorní analýze, neboť zjistit chemické složení dovezeného zboží a na základě toho vypočítat hodnotu CEV lze i na základě shromážděné dokumentace, a to zejména tehdy, pokud je opatřena ve spolupráci se zemí vývozu, kdy orgány země vývozu prováděly šetření u vývozce daného zboží a jeho dodavatelů.

V.

[24] K tomuto vyjádření žalovaného podala stěžovatelka repliku, ve které nad rámec tvrzení obsažených v kasační stížnosti uvádí, že v současné situaci, kdy se ruské státní orgány zcela zdiskreditovaly, není možné považovat za důvěryhodná jejich zjištění bez ověření jinými zdroji informací. To samé platí i o neověřených internetových ruskojazyčných zdrojích. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021-29, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v případě internetových stránek je nezbytné, aby v tiskové nebo elektronické podobě bylo patrné, kdy byl důkaz těmito internetovými stránkami pořízen, neboť nezachycení stavu internetových stránek může zmařit výkon práv účastníka řízení podle § 36 odst. 3 s. ř. s. a případně znemožnit odvolacímu orgánu či soudu přezkoumání skutkových závěrů. Podle kasačního soudu důkaz internetovými stránkami není důkazní listinou, ale jde o ohledání webových stránek, o kterém musí být pořízen protokol. To celní orgán v nynější věci neučinil.

[25] Žalovaný v duplice k již uvedenému doplňuje, že v celním řízení spolupracoval s ruskými orgány na základě tehdy platné a účinné mezinárodní dohody, přičemž současný válečný stav a postup Ruské federace na Ukrajině s tím nikterak nesouvisí. Ke spolehlivosti zdrojů přitom stěžovatelka mimo ruskou agresi neuvedla jediný smysluplný důvod, proč by zjištěné skutečnosti neměly odpovídat realitě. Žalovaný také uvádí, že kopie listin nalezených na internetu, či jejich podstatné části, ze kterých vycházel, jsou součástí spisu a obsahují datum, kdy byly pořízeny do spisu (ověřovací doložky). Žalovaný zdůrazňuje, že v nynější věci vycházel ze zcela jiného stavu, než kasační soud ve stěžovatelkou poukazované věci řešené rozsudkem ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021-29, v níž nebyl příslušný subjekt vůbec seznámen s provedeným dokazováním. Nadto žalovaný upřesňuje, že v nynější věci neprováděl dokazování ohledáním konkrétní webové stránky nebo internetových videozáznamů, ale prováděl dokazování konkrétními listinami, které pro tyto účely pořídil do spisu a seznámil s nimi stěžovatelku. Nakonec žalovaný doplňuje, že zjištění celních orgánů vycházela při důkazní nečinnosti stěžovatelky také z několika dalších na sobě nezávislých zdrojů, včetně šetření Evropské komise a Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“), informace o složení oceli, které zveřejnili různí světoví výrobci, ruského patentu, vědeckého článku a shrnutí výsledků vědeckého zkoumání.

[26] V dalším podání žalovaný předkládá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Afs 41/2022-40, který byl vydán ve věci týkající se společnosti DIMARY INVESTMENTS, s.r.o. (dále jen „společnost DIMARY“), která je minimálně částečně personálně propojena se stěžovatelkou a také realizovala dovozy trubek z Ruska obdobným způsobem jako stěžovatelka. V celním řízení, kontrole a v navazujících řízeních před žalovaným i krajským soudem zastupovali společnost DIMARY při jednotlivých úkonech totožní zástupci jako v případě stěžovatelky. Žalovaný navíc činil řadu úkonů, zejména mezinárodní dožádání a vyhledávání podkladů pro rozhodnutí o odvolání, společně jak ve vztahu k stěžovatelce, tak společnosti DIMARY. Ohledně obou subjektů byly řešeny totožné skutkové i právní otázky a jejich argumentace byla rovněž obsahově shodná.

VI.

[27] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud úvodem předeseílá, že skutkově i právně obdobnými případy na půdorysu totožných kasačních námitek se již zabýval v rozsudcích ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Afs 41/2022-40 (stěžovatelkou byla společnost DIMARY, jež byla částečně propojena se stěžovatelkou a také realizovala dovoz trubek z Ruska obdobným způsobem jako stěžovatelka a v řízení o kasační stížnosti byla zastoupena stejnou právní zástupkyní jako nyní stěžovatelka), a ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 159/2022-51 (jednalo se o věc téže stěžovatelky, pouze o jiné rozhodnutí o doměření konečného antidumpingového cla). Se závěry obsaženými v uvedených rozsudcích se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, neshledal důvod se od nich odchýlit, a tudíž z nich nadále v tomto rozsudku vychází.

[30] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační argumentací spočívající v nesouhlasu stěžovatelky se zjištěním skutkového stavu ohledně výsledné hodnoty CEV jí dováženého zboží, která byla v posuzované věci základem pro výpočet antidumpingového cla.

[31] Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda se na zboží (pažnice, čerpací a vrtné trubky), které stěžovatelka dovezla z Ruska v roce 2018, vztahovalo antidumpingové clo podle prováděcího nařízení č. 585/2012. Jeho článek 1 odst. 1 stanoví, že se *[u]kládá [...] konečné antidumpingové clo z dovozu bežešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli kruhového průřezu, s vnějším průměrem nejvýše 406,4 mm, s hodnotou uhlíkového ekvivalentu (CEV) nejvýše 0,86 podle vzorce a chemického rozboru Světového svářečského institutu (IIW) v současnosti kódů ex730411 00, ex730419 10, ex730419 30, ex730422 00, ex730423 00, ex730424 00, ex730429 10, ex730429 30, ex730431 80, ex730439 58, ex730439 92, ex730439 93, ex730451 89, ex730459 92 a ex730459 93 (kódy TARIC 7304110010, 7304191020, 7304193020, 7304220020, 7304230020, 7304240020, 7304291020, 7304293020, 7304318030, 7304395830, 7304399230, 7304399320, 7304518930, 7304599230 a 7304599320) a pocházejících z Ruska a z Ukrajiny.*

[32] Žalovaný učinil v napadeném rozhodnutí závěr, že CEV zboží dovezeného stěžovatelkou nepřesahuje hodnotu 0,86. Předmětné zboží tak podléhá antidumpingovému clu a mělo být zařazeno do kódu Taric 20, nikoli kódu Taric 80, jak chybně deklarovala stěžovatelka. Ta naopak zastává názor, že deklarovala předmětné zboží v celním prohlášení správně pod kódem Taric 80, neboť hodnota CEV je vyšší než 0,86, a proto nepodléhá antidumpingovému clu. Celní orgány podle stěžovatelky nezjistily dostatečně skutkový stav věci týkající se zařazení předmětného zboží pod kód Taric 20.

[33] Nejvyšší správní soud poznamenává, že oba výše uvedené kódy Taric (*Tarif Intégré Communautaire*) představují opatření v rámci obchodní politiky Evropské unie. Taric má podobu internetové databáze a je denně aktualizován (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010-8, či ze dne 30. 3. 2016,

pokračování

č. j. 2 Afs 251/2015-272). Základním předpisem na úrovni Evropské unie, který upravuje kombinovanou nomenklaturu, Taric a sazební zařazení zboží, je celní sazebník. Ten zavedl kombinovanou nomenklaturu založenou na osmimístných číselných kódech a slovním popisu zboží, která splňuje požadavky jak společného celního sazebníku, tak statistiky zahraničního obchodu Společenství a jiných politik Společenství týkajících se dovozu a vývozu zboží. Kombinovaná nomenklatura sestává z harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží Světové celní organizace (prvních šest čísel), dalšího třídění Společenství k této nomenklatuře (podpoložky kombinované nomenklatury na sedmém a osmém místě), předběžných ustanovení, doplňkových poznámek ke třídám a kapitolám a poznámek pod čarou vztahujících se k podpoložkám kombinované nomenklatury. Kombinovaná nomenklatura je uvedena v příloze I. celního sazebníku včetně celních sazeb a je každoročně novelizována prováděcím nařízením Evropské komise.

[34] Článek 2 celního sazebníku ukládá Evropské komisi, aby zavedla *integrováný sazebník Evropských společenství (dále jen „Taric“), jenž splňuje požadavky společného celního sazebníku, statistiky zahraničního obchodu a obchodní, zemědělské a jiných politik Společenství týkajících se dovozu nebo vývozu zboží. Tento sazebník se zakládá na kombinované nomenklatuře a skládá se z a) opatření stanovených v tomto nařízení; b) doplňkového třídění Společenství (dále jen „podpoložky Taricu“), nezbytného k provádění specifických opatření Společenství uvedených v příloze II; c) jakýchkoli jiných informací nezbytných pro uplatňování nebo správu kódů Taricu a doplňkových kódů vymezených v čl. 3 odst. 2 a 3; d) sazeb cel a jiných dovozních nebo vývozních poplatků, včetně osvobození od cla a preferenčních cel uplatňovaných při dovozu nebo vývozu specifického zboží; e) opatření uplatňovaných při vývozu nebo dovozu specifického zboží, uvedených v příloze II.*

[35] Podle článku 3 odst. 2 celního sazebníku jsou podpoložky Taricu určeny devátým a desátým místem, tvořícím spolu s číselnými kódy kombinované nomenklatury číselné kódy Taricu. Neexistuje-li žádné další třídění Společenství, označí se deváté a desáté místo číslicemi „00“. Podle článku 5 odst. 1 celního sazebníku používá Evropská komise a členské státy Taric při uplatňování opatření Společenství týkajících se dovozu do Společenství a vývozu z něj. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se kódy Taricu a doplňkové kódy použijí na veškerý dovoz a případně vývoz zboží zahrnutého v odpovídajících podpoložkách. V souladu s článkem 6 celního sazebníku Evropská komise zajišťuje zavedení, aktualizaci, správu a zveřejnění Taricu a využívá přitom podle možností prostředků automatického zpracování dat.

[36] V posuzovaném případě bylo stěžovatelkou dovezené zboží zařazeno do kódu KN 7304 29 10, přičemž o tomto zařazení nebylo mezi účastníky sporu. Kód Taric 20 představuje ve vztahu ke kódu KN 7304 29 10 obchodní opatření odkazující na to, že dané zboží podléhá antidumpingovému clu ve smyslu prováděcího nařízení č. 585/2012, tj. má hodnotu CEV nejvýše 0,86. Naopak kód Taric 80 ve vztahu ke kódu KN 7304 29 10 stanoví, že zboží antidumpingovému clu nepodléhá, neboť hodnota CEV je vyšší než 0,86.

[37] Z obsahu celního spisu Nejvyšší správní soud dále ověřil, že stěžovatelka dovezla z Ruska od ruského vývozce (společnost OOO NTC „RINGO“, dále „Ringo“) pažnice, čerpací a vrtné trubky používané při vrtné těžbě ropy nebo plynu, bezešvé, s vnějším průměrem nepřesahujícím 168,3 mm (140 kusů). Zásilka stěžovatelkou dovezených trubek

byla propuštěna do volného oběhu na návrh jejího nepřímého zástupce Celního jednateřství Zelinka s.r.o. Podání celního prohlášení a propuštění zboží do volného oběhu bylo realizováno u Celního úřadu pro hlavní město Prahu. V kolonce 33 podaného celního prohlášení byl deklarován kód KN 7304 29 10 s kódem Taric 80 se sazbou cla 0 %. V kolonce 34 celního prohlášení byl deklarován kód RU, tedy prohlašovanou zemí původu byla Ruská federace (nepreferenční původ). Uvedením kódu Taric 80 v kolonce 33 celního prohlášení bylo ze strany stěžovatelky, respektive jejím zástupcem deklarováno, že hodnota CEV vypočítaná podle vzorce Světového svářecského institutu (IIW) je v případě dovezeného zboží vyšší než 0,86, a proto dovezené zboží nemělo podle deklarovaných údajů podléhat antidumpingovému clu.

[38] Dne 27. 2. 2019 zahájil celní úřad u stěžovatelky kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti sazebního zařazení zboží v případě čtyř celních prohlášení, včetně toho, které bylo podáno v nyní posuzované věci. Výsledky kontroly po propuštění zboží jsou shrnuty ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 12. 7. 2019, č. j. 74160-29/2019-530000-51 (dále jen „zpráva o kontrole“). Podle obsahu zprávy o kontrole celní úřad zjistil, že dovezené zboží je vyrobeno z oceli pevnostní skupiny M podle normy GOST 632-80, přičemž sazební zařazení do kódu KN 7304 29 10 bylo deklarováno správně. Avšak na základě stěžovatelkou předložených podkladů nebylo možné ověřit správnost deklarovaného kódu Taric 80. Celní úřad proto postupoval tak, že v případě trubek vyrobených podle normy GOST 632-80 do vzorce pro výpočet CEV dosadil hodnoty procentuálního obsahu jednotlivých chemických prvků, které našel v Technickém katalogu společnosti TMK vyhledaném na internetu. Na základě takto zjištěného stavu věci vypočetl, že hodnota CEV dovezeného zboží je ve výši 0,607 (pevnostní skupina M podle GOST 632-80). Proto dospěl k závěru, že byl nesprávně deklarován kód Taric 80 namísto správného kódu Taric 20 a že dovezené zboží podléhá antidumpingovému clu. Žalovaný však považoval tyto závěry za neprůkazné, neboť celní úřad doměřil antidumpingové clo na základě dokumentace, která se nevztahovala přímo k dovezenému zboží, přičemž nijak nevysvětlil, proč tak učinil. Z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak žalovaný přistoupil k doplnění podkladů ve smyslu § 115 daňového řádu.

[39] Pokud jde o prokazování skutkového stavu v řízení před celními orgány, uplatní se specifické zásady daňového řízení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 216/2016-38). Jak také Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, č. j. 4 As 1/2003-71, „[p]okud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 citovaného zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunes, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než odpovídá údajům uvedeným celním subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu“. Ač se právě citované závěry vztahují ke staré právní úpravě obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou uplatnitelné i k současné úpravě obsažené v § 92 daňového řádu.

pokračování

[40] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou námitku, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci. Vycházel totiž při posuzování hodnoty CEV dovezeného zboží z celé řady podkladů, a to jak získaných součinností se stěžovatelkou (zejména vlastnosti a rozměry zboží, technická dokumentace, obchodní doklady, doklady kvality, certifikáty kvality atp.), tak z vlastní úřední činnosti (zejména podklady získané součinností se zemí vývozu, zjištění Evropské komise a OLAF v rámci antidumpingových šetření, vědecké poznatky ohledně složení ocelí třídy 26000A, ruský patent obsahující složení ocelí třídy 26000A).

[41] Stěžovatelce nelze přisvědčit, že podklady získané od ruských celních orgánů jsou neověřené a neprovázané s dováženým zbožím. Z celního spisu vyplývá, že žalovaný přípisem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 45224-12/2019-900000-073, požádal ruské orgány o doručení podkladů prokazujících chemické složení do tuzemska dovezeného zboží nebo přímo hodnoty jeho CEV podle přiložených obchodních faktur. Pro případ, že nebude možné získat u výrobců dovezeného zboží hutní atesty, certifikáty o složení nebo jiné obdobné dokumenty, požádal žalovaný o zajištění vyjádření daných výrobců, jakou hodnotu CEV má ocel jimi používaná pro výrobu trubek dodaných do tuzemska, vyrobených podle normy GOST 632-80 v pevnostní skupině M, příp. jaké je chemické složení takové oceli z hlediska obsahu chemických prvků nutných pro výpočet CEV. Ruské celní orgány dopisem ze dne 28. 2. 2020, č. 07-253/1339, oznámily, že provedly na základě žádosti tuzemských celních orgánů šetření u vývozce předmětného zboží (Ringo) a v závodech LLC Závod Aveko Tube a JSC Pervouralskiy novotrubniy zavod s tím, že podrobnější informace jsou uvedeny v předložené tabulce a v připojené celní a přepravní dokumentaci. Přílohami dopisu ruských celních orgánů byly kopie ruských vývozních celních prohlášení a k nim se vztahujících dokladů v podobě faktur a dokumentů o kvalitě, které jsou ověřeny ruskými orgány.

[42] Žalovaný tuto dokumentaci porovnal s podklady, které k danému případu předložila stěžovatelka, a dospěl (dosazením získaných údajů do vzorce pro výpočet CEV) k závěru, že z údajů poskytnutých ruskými orgány o chemickém složení oceli je zřejmé, že hodnota CEV předmětného zboží nepřesahuje hodnotu 0,86. Zboží tak spadá pod kód Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu podle prováděcího nařízení č. 585/2012. Podklady získané součinností ruských orgánů byly dostatečně provázané s posuzovaným zbožím, což dokládá též skutečnost, že ruské orgány a stěžovatelka předložily obsahově totožné certifikáty kvality, které obsahují totožná čísla taveb. Současně se jednalo o informace získané na základě mezinárodní dohody (konkrétně Dohody o partnerství a spolupráci, kterou se zakládá partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé) od celních orgánů země vývozu předmětného zboží. Polemika stěžovatelky ohledně kvality či „neoficiality“ těchto podkladů je tedy nepřipadná.

[43] To samé lze uzavřít ve vztahu k poukazu stěžovatelky na zdiskreditování ruských státních orgánů, neboť spolupráce se zemí vývozu proběhla na přelomu roků 2019 a 2020, kdy současná ruská agrese na Ukrajině ještě zdaleka neprobíhala, Evropská unie s Ruskem běžně spolupracovala a nebyl žádný důvod se domnívat, že poskytnuté údaje nejsou

správné. Navíc poskytnutí údajů, které vedlo k doměření antidumpingového cla, bylo ve svém důsledku proti zájmu Ruska na podpoře exportu hutních výrobků.

[44] Co se týče poukazu stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021-29, a související argumentace ohledně provádění dokazování internetovými stránkami, jsou tyto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné a kasační soud není oprávněn je nyní posuzovat. Stěžovatelka uvedené poprvé uvádí až v kasační stížnosti, ač jí nic nebránilo uplatnit tuto argumentaci již v řízení o žalobě.

[45] Se stěžovatelkou se nelze ztotožnit ani v tom, že neexistuje důkaz, že dovezené zboží skutečně odpovídalo ruské normě GOST 632-80. Z obsahu celního spisu totiž jasně vyplývá, že sama stěžovatelka tvrdila, že předmětné zboží této normě odpovídá, k čemuž předložila patřičnou dokumentaci v průběhu kontroly po propuštění zboží.

[46] Při posuzování hodnoty CEV předmětného zboží žalovaný nevycházel pouze z podkladů získaných dotazem u ruských orgánů, ale též z výše rekapitulovaných podkladů založených v celním spise. Současně prováděl s ohledem na variaci podkladů a z nich vyplývajících informací vícero výpočtů CEV, veškeré výpočty vysvětlil a předeštel, z jakých podkladů při nich vycházel. Žalovaný tak dostatečně zhojil nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, které panovaly v řízení před celním úřadem. Současně obsáhlým doplněním spisového materiálu přesvědčivě vyvrátil námitky stěžovatelky, že hodnota CEV zboží, které dovážela, byla vyšší než 0,86, takže důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení leželo na ní. Jelikož stěžovatelka svá tvrzení přesvědčivě nedoložila, když pouze opakovaně rozporovala zjištění žalovaného, aniž by předložila odpovídající podklady, které by potvrdily její tvrzení ohledně hodnoty CEV dovezeného zboží, důkazní břemeno neunesla.

[47] Stěžovatelka se přitom mýlí, pokud se domnívá, že bylo povinností žalovaného zjistit se stoprocentní jistotou chemické složení zboží, navíc za situace, kdy nebylo možné již žádné vzorky ze zboží odebrat z důvodu jeho dalšího vývozu. Povinností žalovaného bylo v souladu s výše citovanou judikaturou prokázat existenci takových pochybností, které vyvrací průkaznost stěžovatelkou tvrzených skutečností (zde konkrétně hodnotu CEV dovezeného zboží uvedenou v celním prohlášení). Této povinnosti žalovaný dostal, neboť doplnil odvolací řízení o soubor podkladů, kterými vyvrátil stěžovatelkou tvrzenou hodnotu CEV dováženého zboží, a svůj postup poměrně detailně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný tedy nevyužil pro dodatečné vyměření cla postupu podle pomůcek ve smyslu § 98 daňového řádu, jak také stěžovatelka namítá, neboť clo bylo v posuzovaném případě možno stanovit na základě dokazování.

[48] Žalovaný nepostupoval ani v rozporu s požadavky na celní zařazení shrnutými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272, jak dále stěžovatelka tvrdí. Kasační soud v tomto rozsudku mimo jiné vyslovil, že „[j]e na správních orgánech, aby za situace, kdy přistoupí ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla [čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství a § 264 zákona č. 13/1993 Sb., Celního zákona], vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatele. Nevysla-li v řízení najevo žádná jiná skutková zjištění, která by nejasnost

pokračování

odstranila, je na správních orgánech, a v řízení o správní žalobě i na správním soudu, aby v pochybnostech vycházely z toho, co je pro stěžovatele příznivější“.

[49] Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný prokázal, že hodnota CEV stěžovatelkou dovezeného zboží je nižší než 0,86, a právě proto spadá toto zboží do kódu Taric 20 a podléhá antidumpingovému clu podle prováděcího nařízení č. 585/2012. Tímto postupem navíc žalovaný minimalizoval pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry stěžovatelky, jak vyžadoval Nejvyšší správní soud v citovaném judikátu. Kasační soud se s krajským soudem ztotožňuje též v tom, že stěžovatelkou předestřená argumentace ohledně výkladových pravidel kombinované nomenklatury, povaze integrovaného sazebníku Evropské unie (Taric), který se zakládá na kombinované nomenklatuře, či způsobu označení a zařazení zboží do položek a podpoložek, je vzhledem k předmětu posuzované věci pramálo relevantní. Sporné totiž není zařazení deklarovaného zboží podle relevantních předpisů, ale údaje a podklady ke stanovení hodnoty CEV, na jejichž základě žalovaný zařazení provedl.

[50] Závěry o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou nemůžou zvrátit ani námitky ohledně absence poučení stěžovatelky o její povinnosti uchovávat vzorky propuštěného zboží pro případ následné kontroly. Nejvyšší správní soud je za jedno s krajským soudem i žalovaným, že nejen, že takovou povinnost zákon na bedra celního orgánu neklade, ale i v tom, že žalovaný ani celní úřad po stěžovateli nežádali, aby vzorky předmětného zboží uchovávala. Jak přílehavě uvedl žalovaný, byla to stěžovatelka, kdo se rozhodl dovážet zboží ze třetí země, v důsledku čehož měla na základě čl. 15, 51 a 163 celního kodexu disponovat potřebnými informacemi a podklady k prokázání svých tvrzení uvedených v celním prohlášení (tj. včetně zařazení zboží pod kód Taric 80).

[51] Bylo současně povinností stěžovatelky tyto doklady uchovávat pro účely celních kontrol, a to až po dobu 10 let (§ 10 celního zákona). Odkázat lze v této souvislosti též například na závěr rozsudku SDEU ze dne 15. 9. 2011 ve věci C-138/10, *DP grup EOOD proti Direktor na Agencija „Mitnici“*, podle něhož „[s]ystém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace. Článek 199 odst. 1 první odrážka prováděcího nařízení totiž stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení“.

[52] Nejvyšší správní soud musí odmítnout tvrzení stěžovatelky ohledně irelevance krajským soudem odkazované judikatury v odstavcích 25. a 26. napadeného rozsudku. Závěry krajským soudem citované judikatury naopak na daný případ dopadají, neboť z nich vyplývá povinnost stěžovatelky jakožto dovozce poskytnout celním orgánům komplexní informace a podklady k jí deklarovaným skutečnostem. Současně podporují závěr žalovaného a krajského soudu, že celní orgány mohly určit hodnotu CEV předmětného zboží, aniž by měly k dispozici jeho konkrétní vzorek. Rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-571/12 ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020-66, na které stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala, přitom nikterak nezpochybňují povinnost celního deklaranta či jeho zástupce prokázat svá tvrzení uvedená v celním prohlášení, včetně zařazení zboží pod příslušný kód Taric za pomoci relevantních důkazních prostředků.

[53] Podle Nejvyššího správního soudu nebylo povinností celních orgánů ani požadovat již při propuštění zboží údaje k chemické analýze zboží či jeho vzorky. Takový postup by totiž zcela odporoval potřebě rychlosti a efektivnosti průchodu zboží přes hranice a stabilnímu ekonomickému oběhu. Jak v této souvislosti poznamenal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006-140, „[p]ři hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejším propuštění zboží a zájmem státu na správném stanovení cla a dalších povinných odvodů do veřejných rozpočtů je nutno vzít na zřetel fakt, že celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů, a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka obchodování s dováženým zbožím mohla být v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona“.

[54] Stěžovatelka se nakonec v posuzovaném případě nesprávně dovolává rovněž zásady *in dubio pro libertate*. Použití této zásady totiž předpokládá možnost alespoň dvou veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami obhajitelných výkladů právní normy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 28/2014-40). To však v posuzované věci není splněno, neboť proti sobě nestály dva protichůdné výklady a ani stěžovatelka žádný konkurenční výklad nepřednesla. Žalovaný nepochybil ani v otázce posouzení zastoupení stěžovatelky nepřímým zástupcem Celním jednatelstvím Zelinka s.r.o. v daném celním řízení. Tato skutečnost totiž stěžovatelku nezbavovala odpovědnosti za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení (viz čl. 15 odst. 1 a 2 celního kodexu) či za úhradu cla (srov. čl. 77 odst. 3 celního kodexu).

[55] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud posoudil nastolenou právní otázku správně a vycházel přitom z náležitě zjištěného skutkového stavu v celním řízení. Uplatněné kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

VII.

[56] Nejvyšší správní soud z důvodů shora vyslovených nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu